

РЕШЕНИЕ

№ 726

гр. гр. Хасково, 19.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА З. ЖИСОВА

при участието на секретаря Михаела Кр. Стойчева
като разгледа докладваното от ХРИСТИНА З. ЖИСОВА Гражданско дело №
20215640102803 по описа за 2021 година

Предявени са от Т. Й. К., ЕГН *****, с адрес: с. *****,
против „Грифон Агро“ ООД, ЕИК 206184370, със седалище и адрес на
управление гр. Хасково, бул. „Стефан Стамболов“ № 19 ет.1 ап.3,
представявано от А. И. Я. и В. К. Г., при условията на обективно
кумулятивно съединение искове с правно основание чл.128 т.2 и чл.224 ал.1
от КТ за заплащане на сумата от 3340 лева, представляваща неизплатени
трудови възнаграждения за периода от 01.04.2021 г. до 05.07.2021 г., ведно
със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба
– 01.12.2021 г. (след допуснато изменение в размера на предявения иск в
съдебно заседание, проведено на 05.10.2022 г.) и на сумата от 320,00 лева,
представляваща обезщетение за използван платен годишен отпуск за 8 дни
за 2021 г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване
на исковата молба – 01.12.2021 г.

Ищцата твърди, че на основание сключен с ответника на 29.01.2021 г.
трудов договор по чл.67 ал.1 т.1 КТ, изпълнявала при него длъжността
„продавач-консултант“, при пълно работно време от 8 часа и основно месечно
трудова възнаграждение в размер на 1 200 лева. Съгласно договора, уговорен

бил редовен платен годишен отпуск в размер на 20 дни. За 2021 г. ищцата не ползвала отпуск, като до момента на прекратяване на трудовото правоотношение на 06.07.2021 г., имала право на обезщетение за 8 работни дни неизползван платен годишен отпуск в размер на 320 лева. Уговореното трудово възнаграждение получавала до месец март 2021 г., като за месеците април, май, юни 2021 г., както и за 6 работни дни за месец юли трудовото възнаграждение не ѝ било заплатено. Копие от трудовия договор до предявяване на исквете, не ѝ било предоставено от работодателя. Във ведомостите при ответника за месеците април, май 2021 г. срещу името на ищцата бил положен подпис от неустановено до момента лице за получено трудово възнаграждение в размер на сумата от 931,18 лева, която сума тя не била получила. Със заповед от 06.07.2021 г. на ответника, на основание чл.325 ал.1 т.1 КТ, трудовото правоотношение било прекратено по взаимно съгласие, считано от 06.07.2021 г. По случая била извършена проверка от Дирекция Инспекция по труда - Хасково, по която на ищцата били изпратени писма с изх. № 21055259 от 14.07.2021 г. и 21064012 от 26.08.2021 г.

Предвид изложеното, ищцата иска, съдът да постанови решение, с което да осъди ответника, да ѝ заплати посочените по-горе суми, както и направените по делото разноски.

В съдебно заседание, ищцата не се явява, представлява се от адвокат Б. И. от АК Хасково, преупълномощен от адв. И. В. Ю. от САК. Поддържа основателност и доказаност на заявените искиви претенции, а по отношение на размера счита, че следва да се намали плащането съобразно заключението на съдебно-счетоводната експертиза.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва предявените искиве като си счита за допустими, но частично неоснователни. В тежест на ищцата било да докаже, че е изпълнявала основните си задължения коректно като продавач консултант, като е престирала работната си сила добросъвестно. Наличието на трудов договор не било достатъчно, за да възникне задължение за работодателя да заплаща трудово възнаграждение, а необходимо било и работникът или служителят да полага труд и фактически да осъществява съответната трудова функция. Въпреки това обаче, ответното дружество изплащало трудовите ѝ възнаграждения, т.е. изпълнявало задълженията по чл.128 т.2 от КТ. Дори ищцата получавала трудовото си

възнаграждение в цялост в размер на 1 200 лв. месечно, без да ѝ били удържани задължителните по чл.272 ал.1 т.3 от КТ осигурителни вноски за сметка на работника, което било в ущърб на работодателя. Това се установявало от представените ведомости. Извършените по нейни сигнали проверки от ДИТ-Хасково не установили никакви нарушения.

Ответникът счита за основателен предявения иск по чл.224 ал. 1 от КТ. Действително, на ищцата се полагали 8 дни платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж и изчислен по реда на чл.177 от КТ. Но заявената претенция от ищцата била неточна и незнайно как определена. Признава се, че е пропуснал да начисли във ведомостта за заплати полагащото се обезщетение и същото не било изплатено на ищцата. Неоснователно било оплакването на ищцата, че не е получила трудов договор, тъй като тя получила такъв на 01.02.2021 г. и се подписала на справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62 ал.5 от КТ с вх.№ 26388213003174/01.02.2021 г. към НАП.

В съдебно заседание, ответникът не се явява и не изпраща процесуален представител.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, както и доводите на страните, съобразно чл.235 ал.2 и ал.3, вр. чл.12 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Липсва спор по делото, а и от представените писмени доказателства се установява, че ищеца и ответника са се намирали в трудовоправни отношения помежду си за периода от 01.02.2021 г. до 06.07.2021 г., видно от извлечение от трудова книжка на Т. Й. А., както и от трудов договор от 29.01.2021 г. по чл.67, ал.1, т.1 КТ, сключен за неопределен срок, съгласно чието съдържание ищцата е заемала при ответника длъжността „Продавач – консултант“, с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 1200 лв., с периодичност на изплащане еднократно до 25-то число на месеца, следващ месеца на начисляване и с допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит 0.06 % за всяка година трудов стаж при настоящия работодател, с работно време от 8 часа. В трудовия договор е уговорено, че работникът има право на основен платен годишен отпуск по чл.155 КТ за срок от 20 работни дни, както и че последният се задължава да постъпи на работа на 01.02.2021 г.

Не е полемично и обстоятелството, че трудовото правоотношение между страните е прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, по взаимно съгласие със Заповед от 06.07.2021 г. на ответника, считано от 06.07.2021 г. В заповедта не е посочено да са заплатени дължимите от работодателя обезщетения на основание чл.220, ал.1 КТ и на основание чл.224, ал.1 КТ – за неизползван платен годишен отпуск.

От представеното от ответника уведомление по чл.62, ал.5 от КТ с изх. № 26388213003174/01.02.2021 г. се установява, че трудовият договор е регистриран в ТД на НАП същата дата, както и че посоченото уведомление е подписано от ищцата и от представител на ответника.

В Рекапитулация на „Грифон Агро“ ООД гр. Хасково, ЕИК 206184370 от 02.2021г. до 07.2021г., също представена от ответника е посочено, че след извършени начисления, удръжки ДОО, ДЗПО, ГВРС и ТЗПБ, ЗО и ДДФЛ общата сума за получаване от „Т.“ възлиза на 5224,70 лв. с основание трудови договори.

Към доказателствения материал по делото са приобщени и представените от Д“ИТ“ Хасково в заверен препис отчетни форми за явяването/неявяването на работа на „Грифон Агро“ ООД гр. Хасково за месеците февруари, март, април, май и юни на 2021 г., според които ищцата се е явявала на работа и в посочения период не е отразено ползване на отпуск.

Съдържат се по делото и заверени копия от Разчетно-платежни ведомости на ответното дружество за месец март, април и май 2021 г., според които ищцата е получила за съответния месец 931,18 лева, в които в графа: „Подпис получил сумата“ срещу името на ищцата е положен саморъчен подпис, оспорен от нейна страна. С оглед непредставянето им от страна на ответника, вещото лице по назначената съдебно-графологична експертиза е уведомило съда, че поради невъзможност да се изучат движенията при полагане на оригиналните подписи, копията не са пригодни за почеркова експертиза, а следва да се представят по делото оригиналните процесни документи.

При това положение и доколкото на ответника са били дадени конкретни, точни и ясни указания от съда, както с определението по чл.140 ГПК /Определение № 205/08.02.2022 г./, а също така му е била дадена възможност и впоследствие, в съдебно заседание от 05.10.2022 г., да

представи по делото личното трудово досие на ищцата и оригинали на ведомостите за заплатените ѝ трудови възнаграждения за процесния период 01.04.2021 г. - 05.07.2021 г., в т.ч. съдържащи сочените от нея подписи като същият е бил предупреден, че непредставянето на документите ще се преценява съгласно чл.161 от ГПК, то се налага извода, че страната е създавала пречки за събиране на допуснати доказателства и твърденията на ищцата, че във ведомостите при ответника за месеците април и май 2021 г., срещу нейното име е положен подпис от неустановено лице за получено трудово възнаграждение в размер на 931,18 лева за всеки от посочените месеци, следва да се приемат за доказани.

По повод два сигнала от ищцата за нарушение на трудовото законодателство – трудови и служебни правоотношения, безопасни и здравословни условия на труд, хигиена на труда и други до Дирекция „Инспекция по труда“ - Хасково с вх. № 21066398/01.07.2021г. и с вх. № 21074292/27.07.2021г., е била извършена проверка в ответното дружество, резултатите от които са и били съобщени с писма с изх. № 21055259 от 14.07.2021 г. и изх. № 21064012 от 26.08.2021 г. В представените материали се съдържат всички горе-цитирани документи в заверен препис, в това число и неподписани разчетно-платежни ведомости на „Грифон Агро“ ООД гр. Хасково за месеците юни и февруари 2021 г., както и Вътрешни правила за работна заплата в „Грифон Агро“ ООД гр. Хасково.

Не се спори още, а и същото е видно от разписка № 0700015191941682 от 14.03.2022 г. от EasyPay, че ищцата е получила от ответника сумата от 500 лева като като основание за превода е посочено трудово възнаграждение съгласно гр.д. № 2803 от 2021 г.

За правилното изясняване на делото, по искане на ищцата, съдът назначи съдебно-счетоводна експертиза, чието заключение приема изцяло като компетентно, обективно, а и неоспорено от страните. От същото се установява, че за процесния период от 01.04.2021 г. до 05.07.2021 г. размерът на brutното трудово възнаграждение на ищцата възлиза на 3763,64 лева, а след приспадане на сумата от 500 лева – на 3263,64 лева, както и че към датата на прекратяване на трудовото правоотношение, полагаемият ѝ се платен годишен отпуск е 8 дни, същият не е начислен от работодателя за периода, за който се отнася, т.е. във ведомостта за заплати за м. 07.2021 г.

като размерът на следващото се обезщетение възлиза на 436,36 лева.

По делото са събрани и гласни доказателства посредством разпита на свидетеля М. Г. Д. – бивш колега на ищцата и от който се установява, че по времето, през което двамата са работили в ответното дружество тя се е явявала сутрин на работа и не е ставало въпрос да е нарушавала трудовата дисциплина или да е имало нарушения. Според свидетеля, ищцата добросъвестно е изпълнявала служебните си задължения.

Съдът кредитира тези показания, съобразно правилото на чл.172 ГПК, тъй като са логични и последователни като съответстват изцяло на представените писмени доказателства /отчетните форми за явяването/неявяването на работа/, а и не се опровергават от други такива – например налагани от ответника дисциплинарни наказания.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Предявени са при условията на обективно кумулативно съединение искове с правно основание чл.128, т.2 и чл.224, ал.1 КТ, които са процесуално допустими. Разгледани по същество първият от тях е частично основателен, а вторият - изцяло основателен, като съображенията за това са следните:

За да бъде уважен предявения иск по чл.128, т.2 КТ, в съдебното производство следва да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: 1. страните да са се намирали в трудово правоотношение през съответния период; 2. работникът/служителят да е претърпял труд; и 3. работодателят да не е изпълнил задължението си за заплащане на трудовото възнаграждение на работника/служителя за положения от него труд.

В случая не се спори, че в периода 01.02.2021 г. до 05.07.2021 г. включително, страните по делото са се намирали в трудово правоотношение, въз основа на трудов договор от 29.01.2021 г. Трудовото правоотношение е прекратено със Заповед от 06.07.2021 г. на представляващия ответното дружество, считано от същата дата, на основание чл. 325, ал.1, т.1 КТ – по взаимно съгласие на страните.

Установи се още категорично, че през тези месеци ищцата е претърпяла труд и е изпълнявала трудовите си функции, противно на изложеното от ответника, както от събраните гласни доказателства посредством разпита на свид. М. Г. Д., така и от писмените такива - отчетните форми за

явяването/неявяването на работа за процесния период, в които не са отразени неявявания на работа от страна на ищцата. Тук следва да се посочи още, макар тежестта за доказване на това обстоятелство да е на ищцата, че от страна на ответника не бяха ангажирани никакви доказателства, оборващи тезата, че същата добросъвестно е изпълнявала основните си трудови задължения. Не бе представено и трудовото и досие, с оглед на което следва да се приеме, че спрямо ищцата не са били налагани дисциплинарни наказания за допуснати нарушения на трудовата дисциплина.

Съобразно чл.242 КТ, полаганият труд през този период е бил възмезден, предвид естеството на всяко трудово правоотношение. Срещу положения труд, с оглед императивното изискване на закона, за работодателя е възникнало насрещното задължение да заплати на работника трудово възнаграждение. Предвид презумпцията за добросъвестно изпълнение на трудовите задължения (чл. 8, ал.2 КТ), която както бе посочено вече, не бе оборена в настоящия процес, съдът намира, че ищецът има право на трудово възнаграждение за периода на действие на трудовия договор с ответника.

Спорният по делото въпрос е дали такова е било изплатено от страна на работодателя – ответник и в кой период. Ищецът претендира, че трудово възнаграждение не му е изплатено за месеците април, май и юни 2021 г., както и за 6 работни дни за месец юли 2021 г., т.е. до прекратяване на трудовото правоотношение. Това твърдение се оспорва от ответника, който счита, че с оглед представените платежни ведомости през процесния период, това е било сторено. Същият не представи обаче оригинали на ведомостите, подписани от ищцата и удостоверяващи извършените плащания, с оглед на което следва да се приеме за несъмнено установено, че ответникът не е изплатил на ищцата следващите и се трудови възнаграждения. Извод за противното не може да се изведе и от констатациите на Д“ИТ“ по повод иницирираните от ищцата проверки, тъй като както ищцата е била уведомена, че Инспекцията по труда няма правомощия и не разполага с възможности да изследва истинността на съдържанието на представените документи, съответно да се произнася по тяхната достоверност. Допълнителен аргумент в тази насока се съдържа и в заключението на назначената по делото съдебно-счетоводна експертиза, в която мотивна част е отразено, че от страна на ответното дружество не са представени счетоводни документи, съдържащи информация за изплащането на дължимото трудово възнаграждение. Освен

посоченото, след депозиране на исковата молба, ответникът с разписка от 14.03.2022 г. е превел на ищцата сумата от 500 лева за трудово възнаграждение съгласно гр.д. № 2803 от 2021 г. Това обстоятелство, освен че се преценя от съда на основание чл.235, ал.3 ГПК като относимо към предмета на делото, има и съществено доказателствено значение като признание на неизгоден за страната факт, в случая за дължимост и на трудовото възнаграждение.

С оглед на изложените съображения следва да се приеме, че искът с правно основание чл.128, т.2 КТ е доказан в своето основание, а относно размерът му съдът кредитира заключение на назначената ССЧЕ, съгласно което същият възлиза на 3763,64 лева, а след приспадане на сумата от 500 лева – на 3263,64 лева. Така исковата претенция в тази част и в общ размер на 3263,64 лева, според заключението на вещото лице съобразено и с платената от ответника сума, следва да бъде уважена до този размер, а в останалата ѝ част до предявения размер от 3340,00 лева (след допуснатото изменение на иска по реда на чл.214 ГПК) да бъде отхвърлен като недоказан, респ. неоснователен.

С оглед основателността на главния иск в съответната част, основателна се явява и акцесорната претенция за заплащане на законната лихва върху неплатения размер на трудовите възнаграждения, считано от датата на предявяване на иска – 01.12.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

Относно иска по чл.244, ал.1 КТ касаещ обезщетението за неизползван платен годишен отпуск към датата на прекратяване на трудовото правоотношение:

По делото не се спори, а и от събраните доказателства, вкл. и от заключението на назначената по делото съдено-счетоводна експертиза се установи, че при прекратяването на трудовото правоотношение между страните, ищецът е имал неизползван платен годишен отпуск 8 дни за 2021 г., като същият не е начислен от ответника за периода, за който се отнася, тоест във ведомостта за заплати за м. юли 2021 г. За него също му се следва обезщетение на основание чл.224 КТ. Не е дискуссионно основанието за възникване и съществуване на правото на обезщетение, а единствено размера му и начина, по който е бил изчислен от ищеца при предявяване на иска. Според заключението на вещото лице размерът на дължимото обезщетение

възлиза на сумата 436,36 лева, поради което този иск се явява основателен и доказан в пълния му предявен размер от 320,00 лева. Съдът в случая и с оглед диспозитивното начало в процеса – чл.6, ал.2 ГПК, не може да присъди повече отколкото е поискано. И тази сума е дължима ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска – 01.12.2021г. до окончателното ѝ изплащане.

С оглед изхода на делото, на основание чл.78, ал.1 ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на процесуалния представител на ищцата сумата от 670,00 лева, представляваща възнаграждение за осъществяването от него процесуално представителство, защита и съдействие по настоящото дело, определено по правилата на чл.38 ал.2, вр. ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата, вр. чл.7, ал.1, т.2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Съгласно чл. 83, ал. 1, т. 1 ГПК ищецът е освободен от внасяне на държавна такса, поради което и на основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да заплати по сметка на Районен съд-Хасково и държавна такса в размер на 180,55 лева върху уважения размер на исковете и разноски за възнаграждение за вещо лице – 200,00 лева, изплатени от бюджетните средства на съда.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл.128, т.2 КТ, „Грифон Агро“ ООД, ЕИК 206184370, със седалище и адрес на управление гр. Хасково, бул. „Стефан Стамболов“ № 19 ет.1 ап.3, представлявано от А. И. Я. и В. К. Г., да заплати на Т. Й. К., ЕГН *****, с адрес: с. *****, сумата от **3263,64** лева, представляваща неизплатени трудови възнаграждения за периода от 01.04.2021 г. до 05.07.2021 г. включително, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на предявяване на иска – 01.12.2021 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 3263,64 лева до пълния предявен размер от 3340,00 лева като неоснователен.

ОСЪЖДА на основание чл.224, ал.1 КТ, „Грифон Агро“ ООД, ЕИК 206184370, със седалище и адрес на управление гр. Хасково, бул. „Стефан Стамболов“ № 19 ет.1 ап.3, представлявано от А. И. Я. и В. К. Г., да заплати

на Т. Й. К., ЕГН *****, с адрес: с. *****, сумата от **320,00** лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 8 дни за 2021 г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на предявяване на иска – 01.12.2021 г.

ДОПУСКА, на основание чл. 242, ал.1 от ГПК, предварително изпълнение на решението.

ОСЪЖДА „Грифон Агро“ ООД, ЕИК 206184370, със седалище и адрес на управление гр. Хасково, бул. „Стефан Стамболов“ № 19 ет.1 ап.3, представлявано от А. И. Я. и В. К. Г., да заплати на адвокат И. В. Ю., с адрес на упражняване на дейността: гр.София 1000, бул.“Витоша“ № 1А, Търговски дом, ет.3, кантора 308, сумата от 670,00 лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „Грифон Агро“ ООД, ЕИК 206184370, със седалище и адрес на управление гр. Хасково, бул. „Стефан Стамболов“ № 19 ет.1 ап.3, представлявано от А. И. Я. и В. К. Г., на основание чл. 78, ал. 6 ГПК да заплати в полза на държавата по сметка на Районен съд – Хасково сумата от общо 380,55 лева, представляващи дължимата държавна такса в размер на 180,55 лева и разноски за възнаграждение за вещо лице – 200,00 лева, както и сумата от 5,00 лева за държавна такса в случай на служебно издаване на изпълнителен лист за нейното събиране.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд-Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково: /п/ не се чете

Вярно с оригинала!

Секретар: М. С.